

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2016 roku

Sąd Rejonowy w Grudziądzu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Piotr Gensikowski

Protokolant: Wioletta Fabińska

po rozpoznaniu na rozprawie dnia 19.7.2016 r. oraz 30.9.2016 r.

sprawy karnej z oskarżenia prywatnego A. E. (1)

przeciwko

P. O.,

c. H. i D. z d. G., urodz. (...) w C., PESEL (...), zam. w C. przy ul. (...), nie karanej

oskarżonej o to, że:

1. w dniu 1.10.2015 r. zadzwoniła do miejsca pracy A. E. (1) i zawiadomiła (...) (...) w G. K. J. o przekazywaniu przez nią informacji na temat skazanych poza teren jednostki organizacyjnej, co nie jest prawdą, **tj. o czyn z art. 212 § 1 kk**

2. w okresie od 1.10.2015 r. do dnia 4.2.2016 r. wielokrotnie obrażała A. E. (1) nazywając ją „kurwa”, „zdzira”, „dziwka”, „ładacznica” itp. i o to, że telefonowała i wysyłała sms-y do pana B. O. w zamiarze, aby zniewaga do A. E. (1) dotarła, **tj. o czyn z art. 216 § 1 i 2 k.k.**

ORZEKA

stosując na podstawie art. 4 § 1 k.k. przepisy k.k. obowiązujące od dnia 15.4.2016 r.

I. Oskarżoną **P. O.** uznaje w ramach czynu opisanego w punkcie 1-szym aktu oskarżenia za winną tego, że dnia 1.10.2015 r. pomówiła A. E. (1) o takie postępowanie, które może narazić ją na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania dla wykonywanego przez nią zawodu f. (...) w ten sposób, że zadzwoniła do miejsca pracy A. E. (1) i w rozmowie z (...) (...) w G. podała, że A. E. (2) przekazywała przez nią informacji na temat skazanych poza teren jednostki organizacyjnej, tj. za winną występku określonego w art. 212 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 212 § 1 k.k. wymierza jej karę 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej z nich za równoważną kwocie 10 zł (dziesięciu) złotych,

II. Oskarżoną **P. O.** uznaje w ramach czynu opisanego w punkcie 2-gim aktu oskarżenia za winną tego, że w nieustalonych dniach w okresie od 1.10.2015 r. do dnia 4.2.2016 r., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w krótkich odstępach czasu, telefonicznie oraz wysyłając wiadomości tekstowe sms-y do B. O. wielokrotnie znieważała A. E. (1) pod jej nieobecność używając pod jej adresem wyrażen „kurwa”, „zdzira”, „dziwka”, „ładacznica”, czyniąc to w zamiarze, aby zniewagi te dotarły do A. E. (1), tj. za winną występku z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 216 § 1 k.k. wymierza jej karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej z nich za równoważną kwocie 10 zł (dziesięciu) złotych,

III. Na podstawie art. 85 § 1-3 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. w miejsce kar jednostkowych orzeka wobec oskarżonej karę łączną 100 (stu) stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej z nich za równoważną kwocie 10 zł (dziesięciu) złotych,

IV. Zasądza od oskarżonej na rzecz oskarżycielki prywatnej A. E. (1) kwotę 1164 zł (tysiąc sto sześćdziesiąt cztery złote) tytułem zwrotu wydatków poniesionych w sprawie,

V. Zwalnia oskarżoną od obowiązku uiszczenia opłaty.

UZASADNIENIE

P. O. jest była żoną B. O..

dowód: wyjaśnienia oskarżonej P. O. (k. 42v.)

Na przełomie lat 2014 -2015 B. O. związał się z A. E. (1), która jest f. S. (1)j wykonującym swe obowiązki w (...)w G..

dowód: zeznania świadka A. E. (1) (k. 43), zeznania świadka B. O. (k. 43v.).

Dnia 1 października 2015 r. P. O. telefonicznie rozmawiała z (...)w G., któremu powiedziała nieprawdę, iż A. E. (1) przekazuje informacje na temat skazanych odbywających kary pozbawienia wolności poza teren jednostki. Na okoliczność prawdziwości tych zarzutów z A. E. (1) przeprowadzono rozmowę, w której zaprzeczyła ona, aby przekazywała wspomniane informacje.

dowód: zeznania świadka K. C. (k. 47v.), zeznania świadka A. E. (1) (k. 43), kopia notatki służbowej (k. 28)

W okresie od 1 października 2015 r. do 4 lutego 2016 r. P. O. w rozmowie telefonicznej z B. O. oraz wysyłając sms-y wielokrotnie używała pod adresem A. E. (1) wyrażeń „kurwa”, „zdzira”, „dziwka”, „ładacznica”. Wzywiska te nie były mówione bezpośrednio do A. E. (1). B. O. przekazywał jednak te zniewagi A. E. (1).

dowód: zeznania świadka A. E. (1) (k. 43), zeznania świadka B. O. (k. 43v.), wyjaśnienia oskarżonej P. O. (k. 42v.)

P. O. nie była karana za przestępstwa.

dowód: zapytanie o karalność (k. 29)

Oskarżona **P. O.** przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów zabronionych i złożyła wyjaśnienia, w których podała okoliczności ich popełnienia (k. 42v.). Sąd częściowo dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej co do wyzwick kierowanych pod adresem oskarżycielki, a także co do tego, że telefonicznie przekazała (...) w G. informacje na temat przekazywania przez oskarżycielkę informacji o (...)poza teren z.. W zakresie tych okoliczności wyjaśnienia oskarżonej były zgodne z zeznaniami świadka **A. E. (1)** oraz **B. O.** . Sąd nie dał natomiast wiary wyjaśnieniom oskarżonej co do przyczyn, z powodu których zadzwoniła do przełożonego oskarżycielki, gdyż jej depozycje były w tym zakresie sprzeczne z zeznaniami świadka **A. E. (1)** (k. 43), a także zeznaniami świadka **B. O.** (k. 43v.-44). Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków, gdyż były ze sobą zgodne. Nadto za wiarygodnością ich depozycji przemawiał brak w materiale zgromadzonym w niniejszej sprawie dowodów potwierdzających wyjaśnienia oskarżonej co do przekazywania przez oskarżycielkę informacji na temat skazanych poza teren zakładu karnego. Zeznania świadka A. E. (1) co do tego, że oskarżona przedzwoniła do (...)(...) w G. znajdują również potwierdzenie w zeznaniach świadka **K. C.** (k. 47v.), które znajdują potwierdzenie w kopii notatki (k. 28). Sąd dał wiarę temu dokumentowi albowiem żadna ze stron, ani Sąd z urzędu nie zakwestionował ich prawdziwości oraz autentyczności.

P. O. została oskarżona przez oskarżycielkę prywatną A. E. (1) o to, że:

3. w dniu 1.10.2015 r. zadzwoniła do miejsca pracy A. E. (1) i zawiadomiła (...) (...) w G. K. J. o przekazywaniu przez nią informacji na temat skazanych poza teren jednostki organizacyjnej, co nie jest prawdą, **tj. o czyn z art. 212 § 1 kk**

4. w okresie od 1.10.2015 r. do dnia 4.2.2016 r. wielokrotnie obrażała A. E. (1) nazywając ją „kurwa”, „zdzira”, „dziwka”, „ladacznicą” itp. i o to, że telefonowała i wysyłała sms-y do pana B. O. w zamiarze, aby zniewaga do A. E. (1) dotarła, **tj. o czyn z art. 216 § 1 i 2 k.k.**

Oskarżona **P. O.** w swych wyjaśnieniach przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów. Oceniając wyjaśnienia oskarżonej w świetle zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego należało przyjąć, że w zakresie pierwszego z zarzutów sformułowanych w akcie oskarżenia swym zachowaniem wyczerpała ona znamiona występku określonego w art. 212 § 1 k.k. Używając w trakcie rozmowy telefonicznej dnia 1 października 2015 r. słów, iż oskarżycielka wynosiła poza teren zakładu pracy informacje na temat skazanych pomówiła oskarżycielkę o takie postępowanie, które mogło narazić ją na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania zawodu (...) S. (1), albowiem z uwagi na te pomówienia przełożeni oskarżycielki mogli wszcząć wobec niej postępowanie dyscyplinarne, ewentualnie rozwiązać (...) (...). W zakresie tego czynu nie stwierdzono w sprawie okoliczności wyłączających lub ograniczających poczytalność oskarżonej w chwili popełnienia przypisanego jej czynu.

Występek określony w art. 212 § 1 k.k. jest zagrożony karą grzywny albo ograniczenia wolności do roku. Rozważając w tych ramach wymiar kary wobec oskarżonej Sąd uwzględnił następujące okoliczności. Uwzględniając dyrektywę proporcjonalności kary do stopnia społecznej szkodliwości czynu przestępnego, Sąd na niekorzyść oskarżonej potraktował rodzaj pomówienia. W przypadku (...) S. (1) zarzut przekazywania osobom trzecim informacji co do (...) w (...) może wiązać się z negatywnymi konsekwencjami wobec tej osoby, z rozwiązaniem (...) włącznie. Na niekorzyść oskarżonej Sąd wziął pod uwagę również to, że podmiotem, wobec którego pomówiła ona oskarżycielkę, był jej bezpośredni przełożony. W ramach oceny zachowania oskarżonego z punktu widzenia dyrektywy proporcjonalności kary do stopnia winy sprawcy Sąd na niekorzyść oskarżonej potraktował okoliczność, iż zachowanie oskarżonej było przemyślane. W ramach dyrektywy prewencji indywidualnej na korzyść oskarżonej Sąd potraktował natomiast uprzednią niekaralność za przestępstwo. Mając na względzie wszystkie powyżej opisane okoliczności Sąd uznał, że należało wymierzyć wobec oskarżonej na podstawie art. 212 § 1 k.k. karę 80 stawek dziennych grzywny. Wymiar tej kary odpowiada zdaniem Sądu stopniowi społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżoną, który należy ocenić jako dość znaczny. W ocenie Sądu kara co do jej rodzaju i wymiaru nie przekracza stopnia winy oskarżonej, który należy uznać również za dość znaczny. Sąd wymierzając karę grzywny w tym wymiarze wyszedł z przekonania, że jej rodzaj odpowiada dyrektywie prewencji indywidualnej. Zdaniem Sądu poprzednia niekaralność oskarżonej za przestępstwo przemawia za tym, że czyn, który popełniła oskarżona miał charakter wyjątkowy i nie stanowił wyrazu tendencji do lekceważenia reguł współżycia społecznego. W świetle tych okoliczności nie ulega zatem wątpliwości, że dla powstrzymania oskarżonej przed popełnieniem innego lub podobnego przestępstwa za wystarczające należy uznać wymierzenie grzywny w wymierzonym wymiarze. W ocenie Sądu kara ta zdaje się wreszcie czynić zadość wskazaniom prewencji ogólnej, a mianowicie uzmysławia ona społeczeństwu, że pomówienie innej osoby spotyka się z natychmiastową reakcją organów wymiaru sprawiedliwości. Przy określeniu stawki dziennej kary grzywny Sąd miał na względzie okoliczności wymienione w art. 33 § 3 k.k. Brak stałej pracy uzasadniał ustalenie stawki dziennej kary grzywny na najniższym poziomie, a więc w wysokości 10 zł. Z tych wszystkich względów orzeczono jak w punkcie I-szym sentencji wyroku.

W ocenie Sądu oskarżona **P. O.** wyczerpała również znamiona czynu zarzucanego jej w punkcie 2-gim aktu oskarżenia, a więc występku określonego w art. 216 § 1 k.k. Z wyjaśnień oskarżonej, a także zeznań świadka **A. E. (1)** oraz świadka **B. O.** wynika wszakże, że oskarżona pod nieobecność pokrzywdzonej używała pod jej adresem słów powszechnie uznanych za obraźliwe. Dla wyczerpania znamion występku z art. 216 § 1 k.k. sprawca może działać również pod nieobecność obrażanej osoby, jeżeli działa w zamiarze, aby jego zniewagi do tej osoby dotarły. Zdaniem Sądu z taką sytuacją mieliśmy do czynienia w niniejszej sprawie, a wniosek ten wynika z zeznań **A. E. (1)** oraz **B. O.**, których analiza przekonuje, iż oskarżona w tym zakresie działała z zamiarem ewentualnym, a więc przewidywała, iż jej były mąż przekaże zniewagi oskarżycielce i z tym się godziła. Oskarżona działała w zakresie zniewag w krótkich odstępach czasu,

w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Dlatego też należało przyjąć, że swym zachowaniem oskarżona wyczerpała znamiona występku z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Występek określony w art. 216 § 1 k.k. jest zagrożony karą grzywny albo ograniczenia wolności do roku. Rozważając w tych ramach wymiar kary wobec oskarżonej Sąd uwzględnił następujące okoliczności. Uwzględniając dyrektywę proporcjonalności kary do stopnia społecznej szkodliwości czynu przestępnego, Sąd na niekorzyść oskarżonej potraktował czasokres popełnienia przestępstwa, a więc od 1.10.2015 r. do 4.2.2016 r. W ramach oceny zachowania oskarżonego z punktu widzenia dyrektywy proporcjonalności kary do stopnia winy sprawcy Sąd na niekorzyść oskarżonej potraktował okoliczność, iż oskarżycielka swym zachowaniem nie spowodowała oskarżonej do kierowania zniewag pod adresem tej ostatniej. W ramach dyrektywy prewencji indywidualnej na korzyść oskarżonej Sąd potraktował natomiast uprzednią niekaralność za przestępstwo. Mając na względzie wszystkie powyżej opisane okoliczności Sąd uznał, że należało wymierzyć wobec oskarżonej na podstawie art. 216 § 1 k.k. karę 50 stawek dziennych grzywny. Wymiar tej kary odpowiada zdaniem Sądu stopniowi społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżoną, który należy ocenić jako niezbyt znaczny. W ocenie Sądu kara co do jej rodzaju i wymiaru nie przekracza stopnia winy oskarżonej, który należy uznać z kolei za dość znaczny. Sąd wymierzając karę grzywny w tym wymiarze wyszedł z przekonania, że jej rodzaj odpowiada dyrektywie prewencji indywidualnej. Zdaniem Sądu poprzednia niekaralność oskarżonej za przestępstwo przemawia za tym, że czyn, który popełniła oskarżona miał charakter wyjątkowy i nie stanowił wyrazu tendencji do lekceważenia reguł współżycia społecznego. W świetle tych okoliczności nie ulega zatem wątpliwości, że dla powstrzymania oskarżonej przed popełnieniem innego lub podobnego przestępstwa za wystarczające należy uznać wymierzenie grzywny w wymierzonym wymiarze. W ocenie Sądu kara ta zdaje się wreszcie czynić zadość wskazaniom prewencji ogólnej, a mianowicie uzmysławia ona społeczeństwu, że znieważenie innej osoby spotyka się z natychmiastową reakcją organów wymiaru sprawiedliwości. Przy określeniu stawki dziennej kary grzywny Sąd miał na względzie okoliczności wymienione w art. 33 § 3 k.k. Brak stałej pracy uzasadniał ustalenie stawki dziennej kary grzywny na najniższym poziomie, a więc w wysokości 10 zł. Z tych wszystkich względów orzeczono jak w punkcie II-gim sentencji wyroku.

O karze łącznej orzeczono w punkcie III-cim wyroku na podstawie art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. Określając wysokość kary łącznej Sąd miał na uwadze dyrektywę przewidzianą w art. 85a k.k. Sąd uwzględnił zatem na korzyść oskarżonej bliski odstęp czasu pomiędzy popełnionymi czynami, a także uprzednią niekaralność oskarżonej. Okoliczności te przemawiały za wymierzeniem kary łącznej w ilości 100 stawek dziennych grzywny, a więc kary nieznacznie wyższej od najwyższej z kar jednostkowych. Przy określeniu stawki dziennej kary grzywny Sąd miał na względzie okoliczności wymienione w art. 33 § 3 k.k. w zw. z art. 86 § 2 k.k. Brak stałej pracy, a także sytuacja rodzinna oskarżonej uzasadniały ustalenie stawki dziennej kary grzywny na najniższym poziomie, a więc w wysokości 10 zł.

O kosztach postępowania należnych oskarżycielce prywatnej orzeczono na podstawie art. 628 pkt 1 k.p.k. jak w punkcie IV-tym wyroku. Rozstrzygnięcie w tym zakresie obejmuje równowartość kosztów postępowania uiszczoną przez oskarżycielkę przy wniesieniu aktu oskarżenia (300 złotych), a także wynagrodzenie jej pełnomocnika ustalone na podstawie przepisów § 11 ust. 2 pkt 1, § 16 oraz § 17 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800).

Sąd w punkcie V-tym wyroku na podstawie art. 624 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. z 1983 r. Dz. U. Nr 46, poz. 223 ze zm.) zwolnił oskarżoną od obowiązku uiszczenia opłaty z uwagi na to, że ma ona na utrzymaniu dwojkę małoletnich dzieci.